

Švejk včera a dnes

Jaroslav Hašek dostal nápad napsat knihu o dobrovolníkovi, který je lehce slabomyslný, už v roce 1911.

Následujícího roku vydal Hašek knihu *Dobry voják Švejk a jiné historiky*, a Švejk tak vstoupil do literatury.

Podruhé se ke Švejkovi vrátil v době války, když pobýval v ruském zajetí. Zde působil jako publicista a organizátor československých legií a v roce 1917 vydal v Kyjevě v časopise *Čechoslovan* novelu *Dobry voják Švejk v zajetí*.

Po návratu z Ruska prochází Hašek hlubokými depresemi a novou nadějí se mu stává jeho literární postava – Švejk. Se psaním *Osudů dobrého vojáka Švejka za světové války* začal v polovině února 1921 a psal jej (po zranění ruky i diktoval) až do své smrti 3. ledna 1923.

Reakce na Švejka byly a jsou různorodé – ostře negativní i nadšené. Faktem zůstává, že *Osudy dobrého vojáka Švejka* byly přeloženy zatím do 58 jazyků, včetně latiny a esperanta.

Švejk byl mnohokrát zdramatizován i zfilmován – zřejmě posledním dramatickým zpracováním je inscenace Městského divadla Zlín. Režijní taktovky i dramatizace se tu ujal Jan Jirků a v roli Švejka se představil Jan Leflík. Toto divadlo se rozhodlo zdramatizovat dnes téměř klasickou látku tradičně, avšak zároveň moderně a nápaditě. Za vyzdvižení stojí především scéna Hynka Dřízhala s poloviční zeměkolí ve středu. Celé představení je poté protkáno novými nápady, humorem a energií. Nezklame však ani diváky, kteří mají rádi Švejkovu klasickou podobu tak, jak ji znají z dřívějších filmových či divadelních zpracování.

Pokud ale Švejk není vaše krevní skupina ani v knižní podobě, těžko vás představení nadchne.

Naše škola toto představení navštívila a jako vždy u této látky byly reakce velmi různorodé a Švejk vyvolal hlasitou diskuzi.

Monika Mikulášková, 3. M

XX. ples školy

Jubilejní celoškolské plesání se letos doopravdy vydařilo. Oproti minulému ročníku se letos přišlo pobavit o mnoho víc učitelů a celý večer (nebo možná spíše celou noc) se nesla ve znamení vzájemného sblížení nejen studentů mezi sebou, ale zejména studentů a kantorů. Myslím, že ne jeden z nás si z tohoto plesu odnáší barvitě vzpomínky.

Ples oficiálně zahájil pan ředitel PaedDr. Karel Milička po půl osmé slavnostním proslovem. O předtančení se jako již tradičně postarala skupina historického tance Campanulla při DDM Luhačovice a břišní tanečnice Pája (3. M) a Dája (3. CK). Hudebně nás večerem provedla skupina Casanova a také cimbálová muzika.

Do tomboly se díky rodičům a sponzorům podařilo sehnat 134 cen a organizace plesu se ujaly paní vychovatelky z domova mládeže. Výtěžek ze vstupného bude převeden do fondu KRPŠ.

A jak se líbil ples Vám?

**Pavlna Lukešová, 3. M
(břišní tanečnice):**

„Ples byl pro mě dalším ze skvělých zážitků v rámci školy. Zaplesat si přišli žáci, učitelé, ale i zaměstnanci školy. Krásným zpestřením večera bylo vystoupení historických tanců, břišních tanečnic a cimbálovka.“

Mgr. Hana Vohnická, učitelka:

„Jako vždy, když mám někam večer jít, jsem si říkala, že doma u kamen pěkně v papučích by mi bylo líp. Ale nakonec jsem bačkory vyměnila za střevíce, tepláky za šaty a s povzdechem jsem vyrazila z tepla domova. Teď bych litovala, kdybych doma zůstala. Ples byl hlavně díky studentům super!“

**Irena Šoltysová,
vychovatelka:**

„Ples byl letos velmi podařený, jen mi vadí účastníci plesu, kteří chodí pozdě a narušují zahájení, předtančení i průběh celého plesu. Letos bohužel došlo i k poškození vybavení sálu a okolních prostor, čímž se snížil i výtěžek z celé akce.“

Lubomír Večeřa, 3. M:

„Ples se mi dost líbil, živá hudba zpívala pěkně, vystoupení byla taky nádherná, ale dobrý ples dělají hlavně lidi, kteří tam jsou s vámi a se kterými si užíváte naplno.“

Monika Mikulášková, 3. M

Tenor na roztrhání

Slovácké divadlo v Uherském Hradišti uvádí bláznivou situační komedii *Tenor na roztrhání* od Kena Ludwiga.

Děj je zasazen do amerického Clevelandu mezi aktéry místní operní společnosti. Ta si pozvala italskou operní hvězdu Tita Merelliho, aby vystoupil jako Othello ve Verdiho opeře. Tito si po peprné hádce s manželkou Mariou uklidní nervy prášky na spaní i alkoholem a problém je na světě.

Ředitel operní společnosti Saunders - v domnění, že je Merelli mrtev - donutí svého asistenta Maxe, aby za operní hvězdu tajně zaskočil. Nesmělému Maxovi se na jevišti plní životní sen, avšak během představení se Merelli probouzí a pokouší se dostat na jeviště. Od této chvíle se rozbíhá neuvěřitelná škála situací a gagů, které klasickou dvojnickou komedii posunují minimálně o jeden stupínek výše.

Slovácké divadlo opět ukázalo, že komedie umí, a jindy nevděčné publikum na školních představeních hltalo každé slovo aktérů, a herci se dokonce dočkali i potlesku ve stoje.

V hlavních rolích se pod režijní taktovkou Roberta Bellana představili David Vaculík v roli Maxe a Martin Vrtáček v roli Tita Merelliho. Zřejmě nejmenší, avšak zároveň nejhumornější roli ztvárnil Josef Kubánik alias hotelový poslíček, kterého

Kdo je Ken Ludwig?

Narodil se v roce 1950 v Yorku, v Pensylvánii.

Je mezinárodně uznávaný dramatik (držitel ceny Laurence Oliviera), jeho hry se s úspěchem hrají na Broadwayi či londýnském West Endu a vystupují v nich hvězdy jako Alec Baldwin, Dixie Carterová či Kristin Bellová.

Na českých jevištích je Ludwig podobně jako všude na světě nejčastěji zastoupen právě komedií *Tenor na roztrhání*, z dalších her je to muzikál *Crazy For You*, komedie *Shakespeare v Hollywoodu* či *Cyrano v Buffalu*.

můžeme v tomto divadle vidět třeba i ve hře *Harold a Maude* (Kubánik hraje Harolda) s Květou Fialovou.

Naše škola si tuto komedii také nenechala ujít a většina studentů (troufám si říct, že snad všichni) byli na nejvyšší míru spokojeni.

Monika
Mikulášková, 3. M

Ulice

Kráčím prázdnou ulicí,
Láska jako by se vytratila.
A všude kolem nic, jen chlad.
Radost je dítě plačící,
Ačkoli kdysi tady ještě byla.
Proč konec tomu šťastnému světu?
Ani nevím jak začít větu.
V mozku těch lidí jen peníze jsou,
Láska a city tu na stranu jdou.
Umí jen podvádět, pomlouvat, škodit,
Škola a práce jim neříká nic,
O pomoc volat je zbytečné.
Vzchopme se, nedejme zlu kde plodit!
A v citech a lidech zas najdeme víc.

Klára Pavlušová, 2. M

Hrajeme si...

Konečně fotbal začíná, však
Rozhodčí si divně počíná,
I když měl dávno začít,
Stojí a neví, co si má počít,
Týmy hráčů v nastoupení, divadlo
Ýpsilonka však tu není.
Někdo křičí, co se děje
A kam ten fotbal dneska spěje?
Kolik peněz hráči stojí,
Říká trenér, když něco skoní.
I diváci se trochu bojí,
Vlastně by se nehrálo jako loni.
Ááá, konečně je první rozstřel,
Náš hráč však něco pozřel.
K tomu ještě pěkně lije,
On všude stále blije.
Vážně opět skvělý zápas,
Á, ten gól je rána pod pás.

Jednou se seberu
a Anglii navštívím,
na cestě po jejím severu
anglickému venkovu se podívám.
Domluví se i v Texasu,
odletím tam klidně hned -
hodilo by se vykrást kasu,
nikdo nezabrání mi tam jet,
ale je tu malý problém -
letuška mě poznala
odpověď jsem dala lidem -
vrátit prachy jsem jim nechtěla...
ách, a v base strávím pár let.

Vzpomínky na Vánoce

Lieder zur Weihnachtszeit

Hilde Fürstenberg

Weihnachtsnacht

**Weht im Schnee ein Weihnachtslied
Leise über Stadt und Felder,
Sternenhimmel niedersieht,
Und der Winternebel zieht
Um die dunklen Tannenwälder.**

**Weht im Schnee ein Weihnachtsduft
Träumerisch durch dichte Flocken,
Füllt die schwere Winterluft
Und aus weichen Wolken ruft
Sanft der Klang der Kirchenglocken.**

**Geht durch Schnee ein Weihnachtskind
Liebend über kalde Erde,
Geht dahin und lächelt lind,
Hoffend, dass wir gütig sind
Und die Menschheit besser werde.**

Píseň pro vánoční čas

Helena Šňupíková

Vánoční čas

Rolničky zní tiše nad závějí
Stříbrné hvězdičky padají
Doufajíc, že lidé srdce mají
Z jedlových lesů a mlází.

Jakoby sen se line nad závějí,
Vánoční vůně jak svěží větřík
Plní oči dětských tváří
A z bílých oblak znějí
Duše zvonů a dětský křik.

Betlémské robě přichází ze závějí
V přírodě ulehle ke spánku.
Milováno světem, jde bosé.
Jde k nám a usmívá se
A zimní čas přichází
Více upřímné a teplé.

Píseň vánoční

Lenka Geržová

Vločkami se proplétá píseň vánoční,
tiše uléhá do polí a měst.
Hvězdy vše shlížejí v kabátku svátečním
Jen mlha se rozhodla na vlastní pěst
zahalit zimní jedlový les.

Line se sněhem vánoční vůně
skrže vločky, avšak zasněná.
Tu vánek s vůní ladně splyne
a z oblak je slyšet ozvěna,
melodie zvonů, jež se v kraji rozléhá.

Sněhem již kráčí k nám vánoční dítě
milováno vroucně nebem i zemí.
Kráčí s úsměvem, co vždy potěší tě
a doufá, že zloba se přemění
na dobro a lidské souznění.

BUSINESS POINT 2010

Jako každý rok, tak i letos byla na Fakultě podnikatelské VUT v Brně vyhlášena manažerko-marketingová soutěž Business point, které se zúčastnily i dva týmy z naší třídy, tedy ze 2. M.

Na začátku ledna jsme odeslali seminární práce na téma **MARKETINGOVÉ HŘÍCHY**. Naším úkolem bylo vybrat si konkrétní firmu nebo jakoukoli organizaci a na ní ukázat, kde podle našeho názoru dělá v marketingu chybu.

O týden později jsme se dozvěděli, že oba naše týmy byly vybrány do finálového kola konaného 22. 1. 2010 v prostorách Podnikatelské fakulty VUT v Brně. Naším dalším úkolem bylo prezentovat a obhájit svůj projekt před komisí složenou ze studentů, pedagogů a zástupců praxe. Do finálového kola se proboujvalo 7 týmů, například i studenti z Karlových Varů, Třince, Kladna, Olomouce, takže o konkurenci nebyla nouze. Po úvodním slově proděkanky jsme šli do posluchárny, kde jsme měli prezentovat své projekty. Každý z týmů měl na prezentaci před porotou i ostatními soutěžícími 15 minut, dalších 15 minut patřilo dotazům diváků a poroty, každý tým si před nimi musel svůj projekt obhájit. Poté jsme měli čas na oběd a prohlídku fakulty, pro pedagogický dozor bylo připraveno malé posezení.

Pro zájemce byla možnost zpětné vazby týmů s komisí, soutěžící se dozvěděli, co se porotě líbilo i nelíbilo.

Konečně nastal čas vyhlášení vítězů. Soutěžilo se ve dvou kategoriích: „Studuj na...“ a „Marketingové hříchy“. Druhé téma zpracovaly oba naše týmy, eMKap i M-Point.

Tým eMKap – management kritizuje, ve složení: Marie Jálová, Aneta Kozubíková, Adéla Trubelíková, Gabriela Spáčilová se svou kampaní „Lidl volá SOS (Š)“, vyhrál 1. místo.

Tým M-Point ve složení: Kristýna Gregorová, Nikola Majrichová, Veronika Křížková

se bohužel na stupně vítězů neproboujval, ale byl odbornou komisí pochválen za nejlepší prezentaci. S umístěním jsme velmi spokojeni a doufáme, že v příštím roce fakultu podnikatelskou opět navštívíme.

Tímto bychom také chtěli poděkovat paní učitelkám – Vlažné, Sekové, Dostálové a Krčmářové za odbornou pomoc při vypracovávání našich projektů.

eMKap a M-Point

Olympiáda z českého jazyka

10. prosince 2009 proběhlo na naší škole školní kolo Olympiády z českého jazyka, kterého se zúčastnilo patnáct studentů z 1. až 3. ročníků. Soutěžní klání ve dvou olympijských disciplínách (gramatická a slohová část) se odehrálo během dopoledne. Poté, co byli všichni soutěžící přivítáni a krátce seznámeni se zadáním jednotlivých úloh, čekaly na tyto odvážlivce už předtisknuté materiály s množstvím rozmanitých otázek, které měly prověřit nejen jejich gramatické znalosti získané během studia, ale také cit pro jazyk a schopnost tvořivě pracovat se slovy. Druhou částí školního kola bylo napsání slohové práce, jež by svým obsahem vyjadřovalo motto: Kdybych měl(a) křídla. Po dvou hodinách práce žáci netrpělivě čekali na vyhlášení výsledků.

První místo získala Lenka Cahlová (3. K), na 2. místě se umístila Lucie Vlková (1. K) a 3. příčku společně obsadily Kamila Borýsková (2. K) s Monikou Mikuláškovou (3. M). Všem dalším soutěžícím děkujeme za účast vítězkám blahopřejeme

-red-

Kdybych měla křídla

Stala by se pro mne znamením volnosti. Není přece krásné, necítit konvenční okovy nastolené dnešní společností? Můj názor není slučitelný s americkým trendem životního stylu. Tím jsou totiž peníze. Ženeme se za nimi slepě a hlouše. Nevnímáme marné volání našich ztýraných a utlačovaných duší.

Otevřeme tedy oči, nastražme uši, nechejme křídla, aby mohla narůst! Není důležité jít stále směrem vpřed, ale dokázat se i otočit zpátky. Křídla nás zbaví tíže, jež má podobu těžkého kamene táhnoucího nás ke dnu. Vzlétneme pak do výšky, kde se budeme moci zhluboka nadechnout, zakřičet z plných plic! Oči, jež poté shlédnout dolů, uvidí pravou tvář světa, proniknou temnotou lži, podvodů, utrpení, smutku, zkázy, strastí, dovolí slunečním paprskům, aby zlo rozbily nebo aby se nastolila chybějící rovnováha. Znamení toho, že nic nekalého nezůstane nepotrestáno. Teprve v té chvíli dopadneme rovnýma nohama na zem. Co myslíte, není už čas?

Lucie Vlková, 1. K

Kdybych měla křídla

Je všeobecně známo, že život není peříčko, že je naopak těžký a složitý a že nám dennodenně nastavuje nohu, abychom nekráčeli po rovné cestě, ale kutáleli se přes křoviska a hrboly. Víím, že životní překážky bychom měli překonávat, ale stejně se nikdy neubráním touze roztáhnout křídla, zamávat všem zúčastněným a říct: „Tak jo, víím, že bych to teď měla nějak řešit, ale mně se nechce, sbohem, vrátím se, až to bude vyřešené!“ Pak bych vzlétla a odletěla třeba s ptáky na jih. Koupala bych se v moři, učila se jižanské tance a vůbec na nic bych nemyslela, jen si užívala.

Tak to však v životě bohužel nechodí. Jednou bych se stejně vrátit musela a problémům bych neušla. Mnohem lepší by bylo využít svá křídla pro něco užitečného, mohla bych třeba fungovat jako letadlo a šetřit tak přírodu. Jenže člověk je tvor sobecký, tak proč by svým darem mrhal kvůli ostatním. Mohla bych udělat kariéru. Špehovala bych celebrity či politiky. Kde by je napadlo, že paparazzi číhá na obloze?

Ale přece jen, proč využívat křídla pro takové hlouposti. Nejlepší by bylo prostě jen poletovat a kochat se naším světem.

Lenka Cahlová, 3. K

Popularita?

Když jsem byla menší, chtěla jsem být slavná a vlastně mě ta představa drží dodnes. Tenkrát jsem si plně neuvědomovala, co popularita vlastně obnáší, myslela jsem si, že ty herečky, modelky a zpěvačky jen chodí po večírcích, hrají ve filmech, divadlech, chodí krásně oblekané, nemají žádné starosti a všichni je obdivují. Z těchto naivních představ už jsem vyrostla, ale vypadá to, že někteří lidé si to myslí pořád.

Jakmile jsem začala chodit do dramataku a dostala se do divadla, zjistila jsem, že umění je prostě dřina a sláva není zadarmo. Člověk musí pořád zkoušet, zkoušet a zkoušet, i přes veškeré vyčerpání, režisér na něj křičí, že to dělá špatně, a hlavně všude panuje závist, která postupně člověka ničí. V showbiznysu člověk nenajde pravé přátele, i když si na ně lidé často hrají. Přijde nový film, jeden z takzvaných kamarádů dostane hlavní roli, zatímco druhý má roli vedlejší, nebo dokonce úplně maličkou a závist už je na scéně. Člověk by nevěřil, co všechno si lidé mohou závidět. Běžní lidé ale mnohdy neví, jak

tvrdý je boj prosadit se, nebo si to spíše nechtějí připustit. Nechtějí připustit to, že slávu si člověk musí tvrdě získat, že se prostě nikdo slavný nenarodí.

Je ale rozdíl, jestli se člověk o svou popularitu zasloužil, nebo si ho prostě někdo vybral a udělal z něj star. Některé z našich hvězd talent nemají, ale prostě se nějakému filmaři zalíbily, ten je obsadil do filmu, divákům se ten člověk vzhledově zalíbil a na nějaký talent se pozapomnělo.

Otázkou zůstává, zda je popularita dobrá, či ne. Jestliže je člověk slavný, všichni ho znají, obdivují, uznávají. Ale za jakou cenu? Ztratil soukromí, lidé se o všem, co udělá, dozvědí z bulvárů, které nejsou zrovna vždy založeny na pravdě, a navíc tím trpí i jeho rodina a přátelé, od nichž bulvár často tahá informace o soukromí hvězdy atd.

Myslím si ale, že když už je člověk jednou slavný, nelituje toho, nebo alespoň většina lidí ne. Je to to, co chtěli, když si začali budovat kariéru nebo se přihlásili na konkurz, a byla by hloupost, si pracně vybudované postavení zničit, zvláště když je tak velká konkurence. I když vím, co všechno popularita obnáší, chtěla bych i já být jednou slavná.

Marie Jálová, 2. M

